

Kohtulahendite kogumik

ÜLDKOHTU OTSUS (kolmas koda)

14. aprill 2021 *

Ühenduse disainilahendus – Võimlemis- või spordiseadmete ja vahendite väliskujunduses seisnevate ühenduse disainilahenduste koondtaotlus – Prioriteet – Määruse (EÜ) nr 6/2002 artikkel 41 – Patendikoostöölepingu alusel esitatud taotlus – Tööstusomandi kaitse Pariisi konventsiooni artikkel 4 – Prioriteeditähtaeg

Kohtuasjas T-579/19,

The KaiKai Company Jaeger Wichmann GbR, asukoht München (Saksamaa), esindaja: advokaat J. Hellmann-Cordner,

hageja,

versus

Euroopa Liidu Intellektuaalomandi Amet (EUIPO), esindaja: D. Walicka,

kostja,

mille ese on hagi EUIPO kolmanda apellatsioonikoja 13. juuni 2019. aasta otsuse (asi R 573/2019-3) peale, mis käsitleb taotlust registreerida ühenduse disainilahendustena võimlemis- või spordiseadmed ja vahendid, millele nõuti prioriteeti patendikoostöölepingu alusel esitatud rahvusvahelise patenditaotluse põhjal,

ÜLDKOHUS (kolmas koda),

koosseisus: koja president A. M. Collins, kohtunikud G. De Baere ja G. Steinfatt (ettekandja),

kohtusekretär: E. Coulon,

arvestades hagiavaldust, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 20. augustil 2019,

arvestades kostja vastust, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 15. novembril 2019,

arvestades asjaolu, et kolme nädala jooksul alates menetluse kirjaliku osa lõpetamisest teatamisest ei olnud pooled esitanud taotlust kohtuistungis määramiseks, ning olles Üldkohtu kodukorra artikli 106 lõike 3 alusel otsustanud teha otsuse ilma menetluse suulise osata,

on teinud järgmise

* Menetluskeel saksa.

otsuse

Õiguslik raamistik

Rahvusvaheline õigus

- 1 Tööstusomandi kaitse Pariisi konventsioonile kirjutati alla 20. märtsil 1883 Pariisis (Prantsusmaa), see vaadati viimati läbi 14. juulil 1967 Stockholmis (Rootsi) ning seda muudeti 28. septembril 1979 (*United Nations Treaty Series*, 828. kd, nr 11851, lk 305; edaspidi „Pariisi konventsioon“). Kõik Euroopa Liidu liikmesriigid on konventsiooni osalised.
- 2 Pariisi konventsiooni artikli 4 lõigu A punktis 1 on märgitud:

„Iga isik või tema õigusjärglane, kes on nõuetekohaselt esitanud patendi-, kasuliku mudeli, tööstusnäidise- või kaubamärgitaotluse ühes [Pariisi konventsiooni liikmes]riikidest, kasutab taotluse esitamiseks teistes riikides prioriteediõigust allpool nimetatud tähtaegade jooksul.“ [Siin ja edaspidi on osundatud lepingut tsiteeritud mitteametlikus tõlkes.]
- 3 Pariisi konventsiooni artikli 4 lõigu C punkt 1 on sõnastatud järgmiselt:

„Eelnimetatud prioriteeditähtajad on patentidel ja kasulikel mudelitel kaksteist kuud ning tööstusnäidistel ja kaubamärkidel kuus kuud.“
- 4 Pariisi konventsiooni artikli 4 lõik E näeb ette järgmist:

„(1) Kui riigis esitatakse tööstusnäidiste taotlus koos prioriteedinõudega, mis põhineb kasuliku mudeli registreerimise taotlusel, siis on prioriteeditähtajaks tööstusnäidise jaoks kindlaks määratud tähtaeg.

(2) Peale selle on riigis lubatud esitada kasuliku mudeli registreerimise taotlusi koos prioriteedinõudega, mis põhineb patenditaotluse esitamisel ja vastupidi.“
- 5 Intellektuaalomandi õiguste kaubandusaspektide leping (TRIPS), mis on esitatud Maailma Kaubandusorganisatsiooni (WTO) asutamislepingu lisas 1 C, kirjutati alla Marrakechis (Maroko) 15. aprillil 1994 ning kiideti heaks nõukogu 22. detsembri 1994. aasta otsusega 94/800/EÜ, mis käsitleb Euroopa Ühenduse nimel sõlmitavaid tema pädevusse kuuluvaid küsimusi puudutavaid kokkuleppeid, mis saavutati mitmepoolsete kaubanduslääbirääkimiste Uruguay voorus (1986–1994) (EÜT 1994, L 336, lk 1; ELT eriväljaanne 11/21, lk 80; edaspidi „TRIPS-leping“). TRIPS-lepingu osalised on WTO liikmesriigid, sealhulgas kõik Euroopa Liidu liikmesriigid ja Euroopa Liit ise.
- 6 TRIPS-lepingu artiklis 2, mille pealkiri on „Intellektuaalomandi konventsioonid“, on märgitud:

„(1) Käesoleva lepingu II, III ja IV jaosse puutuvast peavad liikmed kinni [tööstusomandi kaitse] Pariisi konventsiooni [läbi vaadatud Stockholmis 14. juulil 1967] artiklitest 1–12 ja 19.

(2) Miski käesoleva lepingu I kuni IV jaos ei vabasta liikmeid kohustustest, mis neil võivad olla üksteise suhtes Pariisi konventsiooni [...] põhjal.“ [Siin ja edaspidi on osundatud lepingut tsiteeritud mitteametlikus tõlkes.]
- 7 Patendikoostööleping sõlmiti Washingtonis 19. juunil 1970 ja viimati muudeti seda 3. oktoobril 2001 (*United Nations Treaty Series*, kd 1160, nr 18336, lk 231, Patent Cooperation Treaty; edaspidi „PCT“). Kõik liidu liikmesriigid on PCT osalised.

8 PCT artikli 1 lõikes 2 on ette nähtud:

„Ühtegi käesoleva lepingu sätet ei saa tõlgendada ühegi käesoleva lepinguosalise riigi kodaniku või selles riigis alalise elukohaga isiku tööstusomandi kaitse Pariisi konventsiooniga ette nähtud õiguste piiramisena.“ [Siin ja edaspidi on osundatud lepingut tsiteeritud mitteametlikus tõlkes.]

9 PCT artikli 2 punktides i ja ii on märgitud:

„Käesolevas lepingus ja juhendis, kui ei ole teisiti sätestatud, siis:

(i) „taotlus“ tähendab leiutise kaitse taotlust; viiteid „taotlusele“ tuleb tõlgendada viidetena patentide, autoritunnistuste, kasulikkuse tunnistuste, kasulike mudelite, täiendpatentide või täiendautoritunnistuste ja kasulikkuse täiendtunnistuste taotlustele;

(ii) viiteid „patendile“ tuleb tõlgendada viidetena leiutispatentidele, autoritunnistustele, kasulikkuse tunnistustele, kasulikele mudelitele, täiendpatentidele või täiendautoritunnistustele ja kasulikkuse täiendtunnistustele [...].“

10 PCT artikli 3 lõige 1 on sõnastatud järgmiselt:

„Leiutise kaitse taotlusi võib esitada igas lepinguosalises riigis kui käesolevale lepingule vastavaid rahvusvahelisi taotlusi.“

Liidu õigus

11 Nõukogu 12. detsembri 2001. aasta määruse (EÜ) nr 6/2002 ühenduse disainilahenduse kohta (EÜT 2002, L 3, lk 1; ELT eriväljaanne 13/27, lk 142) artikli 41 lõige 1 on sõnastatud järgmiselt:

„Isikul, kes on esitanud nõuetekohase taotluse disainilahenduse õiguste või kasuliku mudeli saamiseks ükskõik millises tööstusomandi kaitse Pariisi konventsiooni, Maailma Kaubandusorganisatsiooni asutamislepingu osalisriigis või osalisriigile, või tema õigusjärglasel on sama disainilahenduse või kasuliku mudeli osas ühenduse registreeritud disainilahenduse taotlemise prioriteediõigus kuue kuu jooksul esmase taotluse esitamisest alates.“

Vaidluse taust

12 Hageja, The KaiKai Company Jaeger Wichmann GbR esitas 24. oktoobril 2018 Euroopa Liidu Intellektuaalomandi Ametile (EUIPO) määruse nr 6/2002 alusel 12 ühenduse disainilahenduse registreerimiseks koondtaotluse. Tooted, milles või mille puhul kasutamiseks need disainilahendused on ette nähtud, kuuluvad 8. oktoobri 1968. aasta tööstusdisainilahenduste rahvusvahelise klassifikatsiooni Locarno kokkuleppe (muudetud) klassi 21-02 ning vastavad järgmisele kirjeldusele: „võimlemis- või spordiseadmed ja vahendid“. Hageja nõudis kõigile neile disainilahendustele prioriteeti, mis põhines Euroopa Patendiametile (EPO) 26. oktoobril 2017 esitatud rahvusvahelisel patenditaotlusel PCT/EP2017/077469.

13 EUIPO kontrollija teatas 31. oktoobri 2018. aasta kirjas hagejale, et koondtaotlus on tervikuna rahuldatud, kuid prioriteedinõuet ühegi disainilahenduse puhul ei rahuldatud, kuna varasema taotluse esitamise kuupäev oli koondtaotluse esitamisest enam kui kuus kuud varasem.

14 Kuna hageja jäi prioriteedinõude juurde ja palus teha otsuse, mille peale on võimalik edasi kaevata, jättis kontrollija 16. jaanuari 2019. aasta otsusega prioriteedinõude kõigi asjaomaste ühenduse disainilahenduste osas rahuldumata.

- 15 Kontrollija märkis, tuginedes 1. oktoobri 2018. aasta suuniste ühenduse registreeritud disainilahenduste kontrolli kohta (edaspidi „EUIPO suunised“) punktide 6.2.1.1, et isegi kui PCT alusel esitatud taotlus võib põhimõtteliselt olla määruse nr 6/2002 artikli 41 kohase prioriteedi aluseks, kuna PCT artiklis 2 esitatud mõiste „patent“ lai määratlus hõlmab ka kasulikke mudeleid, siis kohaldatakse ka sellele taotlusele kuuekuulist prioriteeditähtaega, mida käesoleval juhul ei olnud järgitud.
- 16 Hageja esitas 14. märtsil 2019 EUIPO-le määruse nr 6/2002 artiklite 55–60 alusel kontrollija otsuse peale kaebuse.
- 17 EUIPO kolmas apellatsioonikoda jättis 13. juuni 2019. aasta otsusega (edaspidi „vaidlustatud otsus“) rahuldamata hageja kaebuse kontrollija otsuse peale. Ta leidis sisuliselt, et viimati nimetatud kohaldas õigesti määruse nr 6/2002 artikli 41 lõiget 1, mis kajastab tõetruult Pariisi konventsiooni sätteid.
- 18 Sellega seoses märkis ta, et vastavalt Pariisi konventsiooni artikli 4 lõigu A punktide 1 ja artikli 4 lõigu C punktide 1 on isikul, kes riigisisel tasandil esitab nõuetekohaselt disainilahenduse või kasuliku mudeli taotluse, prioriteediõigus patentidele ja kasulikele mudelitele 12-kuulise tähtaja jooksul ning kuue kuu jooksul disainilahendustele ja kaubamärkidele. Lisaks tuleneb selle konventsiooni artikli 4 lõigu E punktist 1, et varasema disainilahenduse taotluse puhul saab kasuliku mudeli prioriteeti nõuda üksnes disainilahenduste suhtes kohaldatava kuuekuulise prioriteeditähtaja jooksul. Seevastu võib nimetatud konventsiooni artikli 4 lõigu E punkti 2 kohaselt patenditaotlusele prioriteeti nõuda varasema kasuliku mudeli taotluse puhul kasulikele mudelitele ja patentidele kohaldatava 12-kuulise prioriteeditähtaja jooksul ning vastupidi. Apellatsioonikoda leidis, et Pariisi konventsioon ei sisalda seega ühtegi sätet, mille kohaselt patenditaotlus annaks prioriteedi disainilahenduse taotlusele.
- 19 Samuti märkis apellatsioonikoda, et vastavalt TRIPS-lepingu artikli 2 lõikele 1 kohaldatakse Pariisi konventsiooni artiklit 4 *mutatis mutandis* liidu suhtes, kes on WTO liige. Samas leidis ta, et Pariisi konventsioon ei ole määruse nr 6/2002 sätete suhtes ülimuslik, kuna see määrus ei kujuta endast eraldi kokkulepet nimetatud konventsiooni artikli 19 tähenduses. Seega tuleb prioriteedile tuginemise võimalikkust hinnata üksnes nimetatud määruse alusel.
- 20 Apellatsioonikoda leidis veel, et määruse nr 6/2002 artikli 41 sõnastus on üheselt mõistetav ning et selle kohaselt on prioriteeditähtaeg kuus kuud alates varasema taotluse esitamise kuupäevast ning prioriteet tekib üksnes siis, kui nõuetekohaselt on esitatud disainilahenduse või kasuliku mudeli registreerimise taotlus, mitte aga patenditaotlus. EUIPO suuniste punktide 6.2.1.1 tuginedes möönis apellatsioonikoda, et kasuliku mudeli mõistet tuleb tõlgendada laialt nii, et see hõlmab PCT alusel esitatud rahvusvahelisi patenditaotlusi, kuna need hõlmavad vastavalt PCT artikli 2 punktis ii esitatud määratlusele kasulikke mudeleid. Apellatsioonikoja sõnul ei saa see lai tõlgendus siiski kuidagi mõjutada õigusnormist tuleneva kuuekuulise prioriteeditähtaja kestust, mistõttu tuleb selle tähtaja jooksul nõuda ka PCT alusel esitatud patenditaotluse prioriteeti.
- 21 Lisaks leidis apellatsioonikoda, et hageja viidatud Bundespatentgerichti (Saksamaa Liitvabariigi patendikohus) 10. novembri 1967. aasta kahe määruse ja määruse nr 6/2002 artikli 41 vahel ei ole mingit vastuolu, kuna need kohtumäärused käsitlevad prioriteedinõuet hilisematele kasuliku mudeli taotlustele, mitte disainilahenduste taotlustele.
- 22 Seetõttu leidis apellatsioonikoda, et hageja sai nõuda PCT alusel 26. oktoobril 2017 esitatud rahvusvahelise patenditaotluse prioriteeti vaid kuue kuu jooksul alates sellest kuupäevast ehk kuni 26. aprillini 2018.

Poolte nõuded

23 Hageja palub Üldkohtul:

- tühistada vaidlustatud otsus;
- tühistada kontrollija 16. jaanuari 2019. aasta otsus osas, milles ei tunnustatud ühenduse disainilahenduse nr 5807179-0001-0012 prioriteeti; tunnustada 26. oktoobril 2017 esitatud prioriteedinõuet ja parandada disainilahenduse avaldamisel tehtud viga nii, et näidatakse ära andmed prioriteedi kohta;
- kohustada EUIPO-t maksma talle kaebuse esitamise lõiv tagasi;
- mõista kohtukulud välja EUIPO-lt;
- teise võimalusena korraldada kohtuistung.

24 EUIPO palub Üldkohtul:

- jätta hagi rahuldamata ja
- mõista kohtukulud välja hagejalt.

Õiguslik käsitlus

Vastuvõetavus

- 25 Hageja teine nõue koosneb kahest osast. Esimeses osas palub hageja tühistada kontrollija 16. jaanuari 2019. aasta otsuse osas, milles asjaomase ühenduse disainilahenduse puhul ei tunnustatud varasema rahvusvahelise patenditaotluse prioriteeti.
- 26 Selles osas tuleb meenutada, et vastavalt määruse nr 6/2002 artikli 61 lõigetele 1 ja 3 saab vaid vaidlustatud otsuse, kuid mitte kontrollija otsuse peale esitada hagi Üldkohtule, kes on pädev vaidlustatud otsust tühistama ja muutma.
- 27 Lisaks on EUIPO sama määruse artikli 61 lõike 6 alusel kohustatud võtma vajalikud meetmed Üldkohtu otsuse täitmiseks. Kuna kaebus oli esitatud kontrollija 16. jaanuari 2019. aasta otsuse peale, mille kohta tehti vaidlustatud otsus, peab selle otsuse tühistamise korral apellatsioonikoda seega asja uuesti läbi vaatama, lähtudes sellest kohtuotsusest.
- 28 Teise nõude esimene osa tuleb seega vastuvõetamatuse tõttu tagasi lükata.
- 29 Mis puudutab teise nõude teist osa, milles hageja palub Üldkohtul tunnustada prioriteedinõuet ja parandada disainilahenduse avaldamisel tehtud viga nii, et näidatakse ära andmed prioriteedi kohta, siis tuleb meenutada, et liidu kohtule EUIPO apellatsioonikoja otsuse peale esitatud hagi kohta tuleneb määruse nr 6/2002 artikli 61 lõikest 6, et Üldkohtu pädevuses ei ole teha ettekirjutusi EUIPO-le, kes peab ise tegema oma järeldused Üldkohtu otsuse resolutsioonist ja põhjendustest (vt selle kohta 27. veebruari 2018. aasta kohtuotsus *Gramberg vs. EUIPO – Mahdavi Sabet* (Mobiiltelefoni kest), T-166/15, EU:T:2018:100, punkt 96; vt selle kohta analoogia alusel ka 25. novembri 2015. aasta kohtuotsus *Jaguar Land Rover vs. Siseturu Ühtlustamise Amet* (Auto kuju), T-629/14 ei avaldata, EU:T:2015:878, punkt 10).

- 30 Järelikult on hageja teise nõude teine osa vastuvõetamatu ja seega on see nõue tervikuna vastuvõetamatu.
- 31 Mis puudutab hageja viiendat nõuet, mis on esitatud teise võimalusena, siis tuleb tõdeda, et hagiavalduses esitatud taotlus korraldada kohtuistung oli Üldkohtu kodukorra sätteid arvestades ennatlik. Kohtupraktikast tuleneb nimelt, et kohtuistungi korraldamise taotlusi ning kohtuistungi läbiviimise tarvilikkust saab Üldkohus kaaluda alles pärast seda, kui kirjalik menetlus on lõppenud, poolte ja Üldkohtu käsutuses on kõik toimiku materjalid ja kõigi poolte argumendid, et otsustada selle tarvilikkuse üle (vt selle kohta 26. oktoobri 2017. aasta kohtuotsus *Erdinger Weißbräu Werner Brombach vs. EUIPO* (Suure klaasi kuju), T-857/16, ei avaldata, EU:T:2017:754, punkt 13; vt analoogia alusel ka 3. märtsi 2015. aasta kohtuotsus, *Schmidt Spiele vs. Siseturu Ühtlustamise Amet* (Seltskonnamängude mängulaua kujutis), T-492/13 ja T-493/13, EU:T:2015:128, punkt 10).
- 32 Üldkohtu kantselei juhtis 18. novembri 2019. aasta kirjas, milles hagejat teavitati kostja vastusest ja kirjaliku menetluse lõpetamisest, hageja tähelepanu kodukorra artikli 106 sätetele ning märkis, et kohtuistungi korraldamise taotluse esitamise tähtaeg hakkab kulgema vaid üks kord ning see hakkab kulgema selle teatise kättetoimetamisest. Hageja ei esitanud aga uut kohtuistungi korraldamise taotlust selles sättes ette nähtud kolmenädalase tähtaja jooksul.
- 33 Neil asjaoludel otsustas Üldkohus kodukorra artikli 106 lõike 3 alusel lahendada kohtuasja ilma menetluse suulise osata.

Sisulised küsimused

- 34 Hageja põhjendab oma hagi kahe väitega, millest esimese kohaselt on rikutud olulisi menetlusnorme ja teise kohaselt on rikutud määrust nr 6/2002 koostoimes selle määruse rakendusnormiga, mis on sätestatud määruse artikli 61 lõikes 2.
- 35 Üldkohus peab otstarbekaks analüüsida kõigepealt hageja teist väidet. Seda väidet tuleb mõista nii, et määruse nr 6/2002 artikli 41 lõiget 1 on vääralt tõlgendatud ja kohaldatud. Nimelt, kuigi hagiavalduse II jaotis kannab pealkirja „[Määruse nr 6/2002] artikli 41 kohaldamatus“ on hageja siiski täpsustanud hagiavalduse punktides 12 ja 21, et ta viitab „eelkõige [...] sellele, et rikutud on määrust [nr 6/2002] koosmõjus selle määruse rakendusnormiga, mis on sätestatud [määruse nr 6/2002] artikli 61 lõikes 2“ ja et tema „arvates on käesolevas asjas eriti oluline, et selle [määruse] sätete tõlgendamisel võetakse arvesse kõiki Pariisi konventsiooni asjakohaseid sätteid“.
- 36 Sisuliselt väidab hageja, et apellatsioonikoda eksis, järeldades, et 24. oktoobri 2018. aasta koondtaotluses nimetatud 12 ühenduse disainilahenduse prioriteedinõue, mis põhines 26. oktoobri 2017. aasta rahvusvahelisel patenditaotlusel, esitati pärast tähtaja möödumist. Selles osas viitab hageja Pariisi konventsioonis ette nähtud 12-kuulisele patendi prioriteeditähtajale ja kinnitab, et määru nr 6/2002 kasuliku mudeli jaoks ette nähtud kuuekuuline tähtaeg ei ole käesoleval juhul kohaldatav.
- 37 Teine väide koosneb kahest osast. Esiteks heidab hageja apellatsioonikojale ette, et ta eksis, asudes seisukohale, et kõik PCT alusel esitatud taotlused kuuluvad määruse nr 6/2002 artikli 41 lõike 1 tähenduses mõiste „kasulik mudel“ alla.
- 38 Teiseks väidab hageja, et kuna määru nr 6/2002 puudub selge norm rahvusvahelisel patenditaotlusel põhineva prioriteedi kohta, oleks apellatsioonikoda pidanud arvesse võtma Pariisi konventsiooni asjakohaseid sätteid, mis on nimetatud määruse aluseks. Seevastu ei oleks apellatsioonikoda tohtinud lähtuda kuuekuulisest tähtajast, kuna vastavalt selle konventsiooni artikli 4 lõigu C punktile 1 on patentidel 12-kuuline prioriteeditähtaeg ja selle konventsiooni aluseks on põhimõte, et kui prioriteet põhineb erineval õigusel, siis on varasem taotlus prioriteeditähtaja seisukohast määrava tähtsusega sõltumata sellest, millisel õigusel põhineb hilisem taotlus.

- 39 Kõigepealt tuleb märkida, et apellatsioonikoda tunnustas vaidlustatud otsuses PCT alusel esitatud rahvusvahelisest patenditaotlusest tulenevat prioriteeti. Ta tugines selles osas EUIPO suuniste punktile 6.2.1.1., milles on märgitud registreeritud ühenduse disainilahenduste kontrollimise kohta, et „[PCT] alusel esitatud rahvusvahelise taotluse prioriteedinõude võib esitada selle lepingu artikli 2 alusel, milles on mõiste „patent“ määratletud laialt, mistõttu see hõlmab ka kasulikke mudeleid“.
- 40 Seega tunnustas apellatsioonikoda, et hageja 26. oktoobril 2017 esitatud rahvusvaheline patenditaotlus PCT/EP2017/077469 annab prioriteedi hilisemal ühenduse disainilahenduse taotlemisel. Seda järeldust ei ole käesolevas asjas kahtluse alla seatud.

Teise väite esimene osa, mille kohaselt on valesti tõlgendatud määruse nr 6/2002 artikli 41 lõikes 1 sisalduvat mõistet „kasulik mudel“

- 41 Teise väite esimeses osas väidab hageja, et apellatsioonikoda eksis, kui ta tõlgendas määruse nr 6/2002 artikli 41 lõikes 1 sisalduvat mõistet „kasulik mudel“ laiendavalt, ja see tulenes PCT artikli 2 väärust tõlgendamisest.
- 42 Ta vaidlustab EUIPO tõlgenduse, mille kohaselt PCT alusel esitatud taotlus saab olla üksnes kasuliku mudeli taotlus või vähemalt võrdväärne kasuliku mudeli taotlusega. Ta väidab, et PCT artikli 2 punktis ii, millele viitab EUIPO, ei ole määratletud PCT alusel esitatud taotluse mõistet kui sellist. Rahvusvaheline patenditaotlus võib tema väitel hõlmata nii patenditaotlust kui ka kasuliku mudeli taotlust.
- 43 EUIPO vaidleb hageja argumentidele vastu.
- 44 Kõigepealt tuleb tõdeda, et hageja argumendid on vastuolulised. Nimelt vaidlustab ta apellatsioonikoja poolt mõistele „kasulik mudel“ antud laiendava tõlgenduse, samas kui nagu eespool punktist 39 nähtub, võimaldas see tõlgendus apellatsioonikojal tuvastada, et rahvusvaheline patenditaotlus võib anda prioriteedi määruse nr 6/2002 artikli 41 lõike 1 tähenduses. Nagu apellatsioonikoda vaidlustatud otsuse punktis 16 märkis, ei näe selle sätte sõnastus sõnaselgelt ette prioriteeti, mis tekib rahvusvahelise patenditaotluse esitamisel. Seega hinnati prioriteedinõuet, mille hageja esitas oma hilisemas disainilahenduse taotluses, vaid EUIPO poolt sellele mõistele antud laia tõlgenduse alusel. Seega, nagu EUIPO kostja vastuses märkis, ei too hageja argumendid talle mingit kasu ja need tuleb tagasi lükata.
- 45 Igal juhul tuleb rõhutada, et PCT artikli 2 punktis ii esitatud määratluse kohaselt tuleb „viiteid „patendile“ [...] tõlgendada viidetena leiutispatentidele, autoritunnistustele, kasulikkuse tunnistustele, kasulikele mudelitele“. Sellest järeldub, et PCT alusel esitatud patenditaotlused hõlmavad kasulikku mudelit, nagu apellatsioonikoda vaidlustatud otsuse punktis 16 märkis.
- 46 On tõsi, nagu hageja õigesti märkis, et see järeldus ei tähenda, et mõisted „patent“ ja „kasulik mudel“ on identsed, samuti ei tähenda see, et mõiste „kasulik mudel“ hõlmab mõistet „patent“.
- 47 Sellega seoses tuleb märkida, et PCT artikli 3 lõike 1 kohaselt võib leiutise kaitse taotlusi igas lepinguosalises riigis esitada rahvusvahelise taotlusena selle lepingu tähenduses. Lisaks on selle lepingu artikli 2 alapunktis i märgitud, et „„taotlus“ tähendab leiutise kaitse taotlust; viiteid „taotlusele“ tuleb tõlgendada viitena patentide, autoritunnistuste, kasulikkuse tunnistuste, kasulike mudelite, täiendpatentide või täiendautoritunnistuste ja kasulikkuse täiendtunnistuste taotlustele“. Sellest nähtub, et PCT ei tee vahet erinevate õiguste alusel, mille alusel erinevad riigid annavad leiutisele kaitse.
- 48 Neil asjaoludel võimaldab EUIPO laiendav tõlgendus selleks, et mitte põhjendamatult välistada osasid kasuliku mudeli taotlusi, rahuldada kõik PCT alusel esitatud rahvusvahelised patenditaotlused prioriteedi alusena, vältides nii PCTga hõlmatud tööstusomandi õiguskaitse takistamist. Kuigi

rahvusvahelised patenditaotlused võivad seega anda disainilahendustele prioriteedi määruse nr 6/2002 artikli 41 alusel, ei muuda see siiski patenditaotlusi kasuliku mudeli taotluseks ega alluta neid automaatselt neile kehtestatud eeskirjadele.

- 49 Eeltoodud kaalutlusi arvestades tuleb tõdeda, et kuigi määruse nr 6/2002 artikli 41 lõike 1 sõnastuses ei mainita sõnaselgelt patendil põhinevaid prioriteedinõudeid, võttis apellatsioonikoda selle artikli raames põhjendatult arvesse rahvusvahelisi patenditaotlusi. Nimetatud sätte selline lai tõlgendus on kooskõlas PCT ülesehitusega, mis on mõeldud rahvusvaheliste taotluste puhul kasulikele mudelitele ja patentidele samaväärse kaitse tagamiseks.
- 50 Sellest järeldub, et apellatsioonikoda ei teinud viga, kui ta esitas hageja poolt PCT alusel esitatud rahvusvahelisel patenditaotlusel põhineva prioriteedinõudega seoses küsimuse, kas prioriteet võib põhineda niisugusel rahvusvahelisel patenditaotlusel, mistõttu sellele kohaldatakse määruse nr 6/2002 artikli 41 lõiget 1.

Teise väite teine osa, mille kohaselt ei ole prioriteeditähtaja kindlaksmääramisel Pariisi konventsiooni artikli 4 lõigu C punkti 1 arvesse võetud

- 51 Teise väite teises osas leiab hageja, et kuna määruse nr 6/2002 artikli 41 lõikes 1 ette nähtud kuuekuuline tähtaeg ei ole käesoleval juhul kohaldatav, oleks apellatsioonikoda pidanud lähtuma Pariisi konventsiooni sätetest, mille artikli 4 lõigu C punkt 1 näeb ette patenditaotlusel põhinevale prioriteedile 12-kuulise tähtaja.

– Pariisi konventsiooni asjakohasus määruse nr 6/2002 artikli 41 tõlgendamisel

- 52 Hageja ei nõustu apellatsioonikoja poolt määrusele nr 6/2002 antud tõlgendusega, mille kohaselt prioriteedinõude tingimused on ammendavalt kehtestatud selles määruses ja vastavad Pariisi konventsiooni sätetele, mistõttu ei ole vaja viimati nimetatud konventsioonile viidata.
- 53 Hageja leiab, et kuna määruses nr 6/2002 ei ole sätestatud selgeid tingimusi, mis võimaldavad rahvusvahelise patenditaotluse esitamise alusel tugineda prioriteedile, siis tuleb EUIPOs toimuvast registreerimismenetluses võtta arvesse Pariisi konventsiooni sätteid.
- 54 EUIPO vaidleb hageja argumentidele vastu. Tema arvates on määrusega nr 6/2002 Pariisi konventsiooni disainilahendusi puudutavad asjakohased sätted õigesti üle võetud. Määruse nr 6/2002 artikli 41 lõike 1 ühemõtteline sõnastus väljendab selgelt liidu seadusandja tahet näha ühenduse disainilahenduste taotluste puhul ette ammendavad eeskirjad prioriteedinõude esitamise tähtaja kohta. Järelikult ei ole tema arvates vajalik ega sobiv Pariisi konventsiooni vahetu või analoogia alusel kohaldamine.
- 55 Seoses sellega tuleb meelde tuletada, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt ei tule liidu õigusnormi tõlgendamisel võtta arvesse mitte ainult normi sõnastust, vaid ka selle konteksti ning selle õigusaktiga taotletavaid eesmärgi, mille osa õigusnorm on. Ka võib liidu õiguse sätte tõlgendamiseks olulisi tegureid sisaldada selle tekkelugu (vt 11. novembri 2020. aasta kohtuotsus EUIPO vs. John Mills, C-809/18 P, EU:C:2020:902, punkt 55 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 56 Mis puudutab määruse nr 6/2002 artikli 41 lõike 1 sõnastust, siis tuleb märkida, et selles ei nähta ette olukorda, kus disainilahenduse taotluses esitatakse prioriteedinõue, mis põhineb patenditaotlusel, ja seega ei reguleeri see ka selles olukorras prioriteedinõude esitamise tähtaega.
- 57 Seetõttu tuleb vastupidi sellele, mida näib arvavat EUIPO, asuda seisukohale, et määruse nr 6/2002 artikli 41 lõige 1 ei reguleeri ammendavalt küsimust, millise tähtaja jooksul võib hilisema disainilahenduse taotluse esitamisel prioriteeti nõuda.

- 58 Mis puudutab määruse nr 6/2002 artikli 41 lõike 1 tekkelugu, siis tuleb märkida, et selle ettevalmistavatest dokumentidest nähtub, et nimetatud määruse prioriteeti käsitlevate sätete eesmärk on viia see kooskõlla Pariisi konventsiooniga prioriteediõiguse ja selle tähtaja küsimustes (vt 3. detsembri 1993. aasta ettepanek võtta vastu Euroopa Parlamendi ja nõukogu määrus ühenduse disainilahenduse kohta KOM(93) 342 lõplik-COD 463, seletuskirja II osa IV jaotise 2. jagu).
- 59 Seost määruse nr 6/2002 artikli 41 lõikes 1 ja Pariisi konventsioonis ette nähtud prioriteedi vahel kajastab ka selle sätte sõnastus, mille kohaselt on prioriteediõigus „[i]sikul, kes on esitanud nõuetekohase taotluse [...] ükskõik millises tööstusomandi kaitse Pariisi konventsiooni, Maailma Kaubandusorganisatsiooni asutamislepingu osalisriigis või osalisriigile [...]“. See viide võimaldab järeldada, et määruse nr 6/2002 artikli 41 eesmärk on võtta arvesse Pariisi konventsiooniga kehtestatud ja WTO liikmetel lasuvat kohustust tagada prioriteedid, mis tulenevad nõuetekohase kaitsetaotluse esitamisest ühes osalisriigis, mis on ühinenud ühe nimetatud konventsiooniga.
- 60 Kuna liit kui WTO liige on TRIPS-lepingu osaline, on ta kohustatud tõlgendama oma intellektuaalomandi õigust võimalikult suures ulatuses nimetatud lepingu sõnastust ja eesmärki arvestades. Täpsemalt näeb TRIPS-lepingu artikli 2 lõige 1 ette, et selle lepingu II, III ja IV jaosse puutuvast peavad osalisriigid kinni Pariisi konventsiooni artiklitest 1–12 ja 19 (vt kaubamärgiõiguse kohta 16. novembri 2004. aasta kohtuotsus Anheuser-Busch, C-245/02, EU:C:2004:717, punkt 42 ja seal viidatud kohtupraktika, ning 11. novembri 2020. aasta kohtuotsus EUIPO vs. John Mills, C-809/18 P, EU:C:2020:902, punkt 64). See kaubamärgiõigust puudutavas kohtupraktikas tehtud järeldus on ülekantav disainilahenduste õigusele, kuna nagu nähtub 3. detsembri 1993. aasta ettepanekust võtta vastu Euroopa Parlamendi ja nõukogu määrus ühenduse disainilahenduse kohta KOM(93) 342 lõplik-COD 463 põhjendustest, on määruse nr 6/2002 prioriteeti käsitlevad sätted sõnastatud analoogselt ettepanekus võtta vastu määrus ühenduse kaubamärgi kohta esitatud peaaegu identsete sätetega.
- 61 Lisaks tuleb meenutada Euroopa Kohtu praktikat, millest tuleneb, et isegi kui liit ei ole oma liikmesriikide sõlmitud rahvusvahelise konventsiooni osaline, vaid ta on rahvusvahelise lepingu alusel, mille osaline ta on, kohustatud mitte takistama liikmesriike täitmast sellest konventsioonist tulenevaid kohutusi, tuleb liidu teisese õiguse aktis sisalduvaid mõisteid tõlgendada viisil, et need jääksid asjaomase konventsiooni ja asjaomase lepinguga kooskõlla, võttes arvesse ka nende mõistete konteksti ja intellektuaalomandi valdkonnas asjakohaste lepingusätetega taotletavat eesmärki, ning seda kohtupraktikat ei kohaldata mitte üksnes kaubamärgiõiguses, vaid ka muudes intellektuaalomandi valdkondades (vt selle kohta analoogia alusel 15. märtsi 2012. aasta kohtuotsus SCF, C-135/10, EU:C:2012:140, punktid 50 ja 56, ning 15. novembri 2012. aasta kohtuotsus Bericap Záródástechnikai, C-180/11, EU:C:2012:717, punktid 69 ja 70).
- 62 Prioriteediõiguse osas tuleb meelde tuletada, et see õigus tuleneb Pariisi konventsiooni artiklist 4 (vt nõukogu 20. detsembri 1993. aasta määruse (EÜ) nr 40/94 ühenduse kaubamärgi kohta (EÜT 1994, L 11, lk 1; ELT eriväljaanne 17/01, lk 146) artiklis 29 ette nähtud prioriteediõiguse kohta 15. novembri 2001. aasta kohtuotsus Signal Communications vs. Siseturu Ühtlustamise Amet (TELEYE), T-128/99, EU:T:2001:266, punkt 37).
- 63 Sellest järeldub, et määruse nr 6/2002 artikli 41 lõike 1 tõlgendamisel tuleb arvesse võtta Pariisi konventsiooni sätteid.
- 64 Seega väitis hageja põhjendatult, et kuna määruses nr 6/2002 ei ole sätestatud varasemal rahvusvahelisel patenditaotlusel põhineva prioriteedi tähtaega, siis tuleb tugineda selle määruse aluseks olevale õigusnormile, see tähendab Pariisi konventsioonile, mille sätteid hilisema disainilahenduse taotluse raames esitatud prioriteedinõuete kohta tuleb selle määruse tõlgendamisel viitedokumendina ja täiendavalt arvesse võtta.

65 Lõpuks tuleb silmas pidada, et kuigi apellatsioonikoda tunnistas samadel põhjustel nagu hageja, et Pariisi konventsioon on *mutatis mutandis* kohaldatav Euroopa Liidu suhtes, leidis ta kõnealuses kontekstis hoopis, et see konventsioon ei ole määruse nr 6/2002 sätete suhtes mingil moel ülimuslik, kuna see ei kujuta endast eraldi kokkulepet nimetatud konventsiooni artikli 19 tähenduses, ning et prioriteedile tuginemise võimalikkust tuleb hinnata üksnes nimetatud määruse alusel.

66 Mis puudutab aga prioriteeditähtaja küsimust käesolevas asjas esinevatel asjaoludel, siis ei ole tegemist küsimusega, kas Pariisi konventsioon on määruse nr 6/2002 suhtes ülimuslik. Nimelt, nagu nähtub eespool punktidest 56 ja 57, on sellele konventsioonile viitamise eesmärk täita lünk nimetatud määruses, mis ei käsitle rahvusvahelisest patenditaotlusest tulenevat prioriteeditähtaega.

– *Rahvusvahelisest patenditaotlusel põhineva prioriteedi tähtaeg vastavalt Pariisi konventsiooni artiklile 4*

67 Hageja viitab Pariisi konventsiooni artikli 4 sätetele, eelkõige artikli 4 lõigu C punktile 1. Kuna käesoleval juhul puudutab prioriteedinõue PCT alusel esitatud taotlust ja seega patenditaotlust Pariisi konventsiooni artikli 4 lõigu A punkti 1 tähenduses, siis tuleneb sellest, et tema disainilahenduse koondtaotluse esitamisele kohaldatav prioriteeditähtaeg on Pariisi konventsiooni artikli 4 lõigu C punktist 1 tulenevalt 12-kuud.

68 EUIPO vastab sisuliselt, et hageja ei ole suutnud tõendada, et Pariisi konventsioon sisaldab eeskirju vaidlusaluse tähtaja kohta. Esiteks ei ole hageja viidanud ühelegi Pariisi konventsiooni sättele, mis konkreetselt reguleeriks varasemale patenditaotlusele tuginevat prioriteedinõuet disainilahenduse taotluse puhul, ning teiseks ei näe see konventsioon ette hilisematele taotlustele igas võimalikus olukorras kohaldatavat üldnormi.

69 EUIPO sõnul reguleerib Pariisi konventsioon üksnes kahte olukorda, kus kaitseõiguse prioriteeti saab nõuda hilisema teist laadi kaitseõiguse taotluse raames. Neid kahte olukorda reguleerib nimetatud konventsiooni artikli 4 lõik E ja mõlemal juhul sõltub tähtaeg hilisema taotluse laadist.

70 Selles osas ei ole vaidlust küsimuses, et hageja nõuab disainilahenduse taotluse raames varasemal rahvusvahelisel patenditaotlusel põhinevat prioriteeti.

71 Kohaldatavad prioriteeditähtajad sõltuvad aga vastavalt Pariisi konventsiooni artikli 4 lõigu C punktile 1 asjaomase õiguse laadist. Kui oletada, et hilisemal taotlusel ja prioriteedinõudel põhineval taotlusel on sama ese, on selle sätte kohaselt patendi ja kasuliku mudeli puhul prioriteeditähtaeg 12-kuud, samas kui disainilahenduse puhul on see kuus kuud.

72 Nagu EUIPO põhjendatult märgib, ei sisalda Pariisi konventsioon ühtki sõnaselget normi prioriteeditähtaja kohta, mida kohaldatakse juhul, kui hilisem taotlus puudutab disainilahendust, mille prioriteedinõue põhineb varasemal rahvusvahelisel patenditaotlusel.

73 Samuti leiab EUIPO põhjendatult, et Pariisi konventsioon sisaldab artikli 4 lõigu E punktis 1 normi, mille kohaselt on hilisema õiguse jaoks kehtestatud prioriteeditähtaeg määrav, kui see hilisem õigus on disainilahendus ja kui varasem õigus on kasulik mudel.

74 Seevastu, mis puudutab Pariisi konventsiooni artikli 4 lõigu E punkti 2, mille kohaselt on lubatud esitada kasuliku mudeli registreerimise taotlusi koos prioriteedinõudega, mis põhinevad patenditaotluse esitamisel ja vastupidi, siis olgu märgitud, et vastupidi EUIPO väidetele, ei sisalda see säte prioriteeditähtaja kohta mingit teavet.

- 75 Seega tekib küsimus, kas Pariisi konventsiooni artikli 4 lõigu E punkt 1 kui ainus sõnaselge norm kahe järjestikuse nõude kohta, mis puudutavad erinevate prioriteeditähtaegadega seotud õigusi, kajastab üldnormi, mille kohaselt on hilisema õiguse laadist tulenev prioriteeditähtaeg määrava tähtsusega, või vastupidi, tegemist on erandiga üldnormist, mille kohaselt määrab prioriteeditähtaaja pikkuse kindlaks varasema õiguse laad.
- 76 Hageja viitab Bundespatentgerichti (Saksamaa Liitvabariigi patendikohus) 10. novembri 1967. aasta kahele määrusele ja Saksa õigusteaduslikele artiklitele tuginedes, et prioriteeditähtaaja osas tuleb erinevat laadi kaitseõigustel põhinevate prioriteedinõuete puhul tugineda varasemale õigusele. Neis kohtumäärustes tsiteeris Bundespatentgericht (Saksamaa Liitvabariigi patendikohus) muu hulgas Brüsseli lisalepingu memorandumit, mis on 1903. aastal koostatud selgitav dokument 1900. aastal Brüsselis toimunud 1883. aasta tööstusomandi kaitse Pariisi konventsiooni läbivaatamiskonverentsil kokku lepitud muudatuste kohta, millest nähtub, et rahvusvaheliste prioriteetide mõte on võimaldada tööstusomandile rahvusvahelise kaitse taotlejalatel tegutseda järkjärgult, sidudes teistes liikmesriikides taotluse esitamise sellega, kas esmane, tavaliselt asukohariigis esitatav taotlus on edukas. Nimetatud dokumendi kohaselt tuli patendil põhinevat prioriteeditähtaega pikendada kuuelt kuult 12-kuuni, kuna muu hulgas Saksamaal kestis patendi kaitsmise võimaluse kontrollimise esimene etapp ise juba seitse kuud.
- 77 Prioriteetide süsteemile omasest loogikast nähtub, et üldjuhul määrab prioriteeditähtaaja pikkuse kindlaks varasema õiguse laad. Sellega seoses tuleb märkida, et põhjus, miks vastavalt Pariisi konventsiooni artikli 4 lõigu C punktile 1 on patentide ja kasulike mudelite prioriteeditähtaeg pikem kui disainilahenduste ja kaubamärkide puhul, tuleneb sellest, et patendid ja kasulikud mudelid on keerukamad. Nimelt, kuna Pariisi konventsiooni artikli 4 lõigu C punkti 2 kohaselt hakkab prioriteeditähtaeg kulgema esmase taotluse esimisest ning patendi või kasulike mudelite registreerimise menetlus on pikem kui disainilahenduste või kaubamärkide oma, võib patendi või kasuliku mudeli taotluse esimisest tulenev prioriteet juba lõppeda kui sama, suhteliselt lühikest, kuue kuu pikkust tähtaega kohaldataks kõigi õiguste suhtes, mis võivad prioriteedist tekkida. Eelis, mille prioriteet peaks andma, on aga võimaldada taotlejal hinnata võimalust saada asjaomasele leiutise kaitse ühes riigis esitatud varasema patenditaotluse alusel, enne kui ta soovi korral hakkab hilisema taotlusega taotlema kaitset teises riigis, tehes vajalikud toimingud ja ettevalmistustööd ning kandes sellega seotud kulud ja täites formaalsused. Mis puutub kaubamärkidesse, siis on Üldkohus juba asunud seisukohale, et Pariisi konventsiooni koostajad soovisid anda ühes selle konventsiooni osaliseks olevas riigis õigust omavale isikule, kellel ei ole ühel ja samal ajal võimalik taotleda kaubamärgi registreerimist kõigis osalisriikides, võimaluse esitada registreerimistaotlusi neis riikides üksteise järel, mis annab nii ühes osalisriigis antud kaitsele rahvusvahelise mõõtme, ilma et oleks vaja täita palju formaalsusi (15. novembri 2001. aasta kohtuotsus TELEYE, T-128/99, EU:T:2001:266, punkt 38).
- 78 Lisaks on asjakohane, et varasema õiguse laad määrab kindlaks prioriteeditähtaaja pikkuse, sest nagu Üldkohus on tuvastanud kaubamärgiõiguse kontekstis (15. novembri 2001. aasta kohtuotsus TELEYE, T-128/99, EU:T:2001:266, punkt 42), tekib prioriteet varasema õiguse registreerimistaotlusest. Pealegi hakkab prioriteeditähtaeg kulgema alates selle taotluse esitamise kuupäevast. Kuna prioriteedi tekkimine ja selle tähtaaja algus sõltuvad varasemast õigusest ja selle registreerimise taotlusest, on loogiline, et prioriteedi kestus sõltub samuti varasemast õigusest. Samas ei võimalda ükski asjaolu eeldada, et prioriteedi kestus sõltuks üldjuhul hilisemast õigusest.
- 79 Seda kinnitavad 1900. aastal toimunud 1883. aasta tööstusomandi kaitse Pariisi konventsiooni esimese läbivaatamise ettevalmistavad materjalid. Brüsselis 1.-14. detsembril 1897 ja 11.-14. detsembril 1900 toimunud konverentsi materjalidest ja protokollidest nähtub muu hulgas Saksamaa delegatsiooni poolt 1. detsembri 1897. aasta ettevalmistaval koosolekul esitatud seisukohtadest, 7. detsembri 1897. aasta neljanda istungi protokollist ja 12. detsembril 1900 toimunud teise koosoleku protokollist (vt *Actes de la Conférence réunie à Bruxelles du 1er au 14 décembre 1897 et du 11 au 14 décembre 1900*, Bern, Union internationale pour la protection de la propriété industrielle, 1901; edaspidi „Brüsseli konverentsi dokumendid“, vastavalt lk 169, lk-d 209-212 ja lk-d 379-382), et prioriteeditähtaega

pikendati patendil põhineva prioriteedi puhul kuult kuult 12-kuuni, kuna patenditaotluste eelnev kontrollimine nõudis eelkõige Saksa, Austria ja Ungari seaduste kohaselt enam aega. Seetõttu leidsid asjaomased riigid, et neid takistab konventsiooniga ühineda nende arvates liiga lühike patendi prioriteeditähtaeg, kuna eelneva kontrollimise kestus ületas peaaegu alati prioriteeditähtaja kestust (vt Brüsseli konverentsi dokumendid, lk 37). Patendi prioriteeditähtaja pikendamise ettepaneku tegi Rahvusvahelise tööstusomandi kaitse liidu rahvusvaheline büroo „võttes arvesse nende riikide erivajadusi, kus [oli] tavaks eelnev kontrollimine“ (vt Brüsseli konverentsi dokumendid, lk 144) ning seejärel kiideti see heaks ja rakendati 14. detsembri 1900. aasta lisaakti, millega muudetakse 20. märtsi 1883. aasta konventsiooni, artikli 1 punktiga II (vt Brüsseli konverentsi dokumendid, lk 410).

- 80 Kõik need asjaolud kinnitavad, et vastavalt prioriteeditähtaegade süsteemi aluseks olevale kontseptsioonile on prioriteeditähtaja kestuse seisukohast otsustav varasem õigus.
- 81 Lisaks tuleneb asjaolu, et Pariisi konventsiooni artikli 4 lõigu E punkt 1 on erinorm, mis kujutab endast erandit põhimõttest, et prioriteeditähtaja kestuse kindlaksmääramisel on määrava tähtsusega varasema õiguse olemus, selle sätte sõnastusest endast. Nimelt näitab sõna „kui“, mis selle sätte kontekstis tähendab „juhul, kui“, seda et seda normi kohaldatakse ainult sõnaselgelt sätestatud juhtudel. Samuti näitab prantsuskeelses versioonis eitava sõnastuse *ne sera que* [üksnes; eesti keeleversioonis „siis“] kasutamine, et erandina üldnormist toimub erandjuhtudel prioriteeditähtaja pikkuse kindlaksmääramine, lähtudes hilisemast õigusest, see tähendab disainilahendusest.
- 82 Pariisi konventsiooni artikli 4 lõigu E punkti 1 erandlikkus nähtub ka ajaloolisest analüüsist, millest ilmneb, et konventsiooni artikli 4 lõik E oli mõeldud kohaldamiseks üksnes kasuliku mudeli suhtes. Pariisi konventsiooni artikli 4 lõik E võeti vastu 1925. aastal. Selle kasulikke mudeleid käsitleva normi lisamine osutus vajalikuks pärast seda, kui 1911. aastal laiendati 1883. aasta tööstusomandi kaitse Pariisi konventsiooni kohaldamisala, et see hõlmaks ka kasulikke mudeleid, lisades need nende tööstusomandiõiguste loetellu, mille kaitse tagas nimetatud konventsioon selle artikli 2 alusel (nüüd Pariisi konventsiooni artikli 1 lõige 2). Nimetatud lõigu E artiklisse 4 lisamine 1925. aastal võimaldas vältida seda, et kaua aega tagasi avaldatud kasulikkude mudelit, mille suhtes oleks kohaldatud Pariisi konventsiooni artikli 4 lõigu C punktis 1 ette nähtud 12-kuulist tähtaega, ei registreeritaks uuesti disainilahendusena.
- 83 Hageja väidab seega õigesti, et Pariisi konventsiooni artikli 4 lõigu E punktis 1 ette nähtud patentide ja kasulike mudelite erinev kohtlemine on seletatav muu hulgas vastavate registreerimismenetluste erineva kestusega, kuna kasulikud mudelid registreeritakse ja avaldatakse pärast põgusat formaalset kontrollimist, samas kui patenditaotlusi ei avaldata tavaliselt enne 12-kuulise prioriteeditähtaja möödumist. Niisiis ei ole kõnealune lõik mõeldud avaldama kasulikest mudelitest kaugemale ulatuvat mõju, vastupidi sellele, mida näib väitvat EUIPO, kes teeb ettepaneku kohaldada rahvusvahelise patenditaotluse esitamisele kuue kuu pikkust tähtaega, mis on ette nähtud kasuliku mudeli taotluse esitamiseks määruse nr 6/2002 artiklis 41, mis väljendab tõetruult Pariisi konventsiooni artikli 4 lõiku E.
- 84 Mis puudutab varasema patenditaotluse järel hiljem disainilahenduse taotluse esitamist, nagu käesolevas asjas, siis toob hageja õigesti esile, et Pariisi konventsiooni artikli 4 lõigu E punkti 1 eesmärk ei puuduta patenditaotlusi. Nimelt on oht, et pikka aega tagasi avaldatud patent on mõne uue disainilahenduse taotluse ese, peaaegu olematu, mida kinnitab ka käesolev kohtuasi, kus hageja oli esitanud 26. oktoobril 2017 EPO-le patenditaotluse PCT/EP2017/077469, samas kui Euroopa patentide väljaandmise konventsiooni artikli 93 lõike 1 esimeses lauses on ette nähtud, et avaldamine toimub alles pärast 18 kuu möödumist patenditaotluse esitamiskuupäevast.

- 85 Tuleb tõdeda, et argumendid, mille EUIPO vastupidise seisukoha põhjendamiseks esitab, ei sea kahtluse alla järeldust, et Pariisi konventsiooni aluseks on üldnorm, mille kohaselt on prioriteeditähtaja kestuse kindlaksmääramisel otsustav varasema õiguse laad. EUIPO ei ole esitanud ühtegi konkreetset argumenti, mis tõendaks, et kasuliku mudeli jaoks loodud erinorm peaks olema kohaldatav ka patentidele.
- 86 Seetõttu tuleb järeldada, et apellatsioonikoda eksis leides, et hageja prioriteedinõudele, mis põhineb rahvusvahelisel patenditaotlusel PCT/EP 2017/077469, kohaldatakse kuuekuulist tähtaega kõigi nende 12 disainilahenduse puhul, mille registreerimist ta taotles.
- 87 Järelikult tuleb teise väitega nõustuda.
- 88 Kõigist eeltoodud kaalutlustest tuleneb – ilma et oleks vaja analüüsida hageja esimest väidet –, et hagi tuleb rahuldada osas, milles palutakse vaidlustatud otsus tühistada, ning ülejäänud osas tuleb hagi jätta rahuldamata.

Kohtukulud

- 89 Vastavalt kodukorra artikli 134 lõikele 1 on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Poolte vältimatuid kulusid seoses apellatsioonikoja menetlusega käsitatakse kodukorra artikli 190 lõike 2 alusel hüvitatavate kuludena. Kuna EUIPO on kohtuvaidluse peamises osas kaotanud, tuleb temalt välja mõista kohtukulud vastavalt hageja nõudele.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ÜLDKOHUS (kolmas koda)

otsustab:

1. Tühistada Euroopa Liidu Intellektuaalomandi Ameti (EUIPO) kolmanda apellatsioonikoja 13. juuni 2019. aasta otsus (asi R 573/2019-3).
2. Jätta hagi ülejäänud osas rahuldamata.
3. Mõista kohtukulud välja EUIPO-lt.

Collins

De Baere

Steinfatt

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 14. aprillil 2021 Luxembourgis.

Allkirjad